Rocznik 1933. Nr. 21.

Gazeta Powiatowa

powiatu świętochłowickiego.

Swiętochłowice, dnia 27-go maja 1933 r.

Wychodzi co sobotę. Redaktor: Siwy, Dyrektor biur, Wydział Powiatowy Świętochłowice.
Telefon: Król. Huta 1605, 1611, 1612, 1646, 1647; Katowice 99.

Treść:

DZIAŁ URZĘDOWY

1.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

Ustawa

z dnia 18 marca 1933 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa.

(Dz. Ust. R. P. Nr. 27, poz. 226)

Art. 1.

W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 361) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 8 dodaje się nowy ustęp 3 o brzmieniu następującem:

„Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Opieki Społecznej zakazywać powierzania oglądaczom urzędowego badania mięsa w poszczególnych osiedlach z ludnością mniejszą niż 10.000 mieszkańców, o ile zachodzą potrzeby eksportowe mięsa i jego przetworów“.

2) w art. 10 ust. 3 otrzymuje brzmienie następujące:

„Oglądacz jest powołany do udzielania zezwoleń na ubój i do oceny mięsa w zakresie, ustalonym w rozporządzeniu, wydanem na podstawie art. 21 pkt. c)“,

w tymże artykule ustęp końcowy skreśla się;

3) w art. 15 dodaje się nowy drugi ustęp o brzmieniu następującem:

„Jeżeli w miejscu uboju mięso zostało urzędowo zbadane i oznakowane przez lekarza weterynaryjnego, to po wprowadzeniu go do miejscowości, posiadających rzeźnie publiczne, w których urzędowe badanie wykonywa wyłącznie lekarz weterynaryjny, może być na zarządzenie władzy, wymienionej w ustępie poprzednim, tylko poddane sprawdzeniu, czy zostało istotnie zbadane i oznakowane przez lekarza weterynaryjnego i uznane przez niego za zdatne do spożycia, oraz czy nie zachodzi rozkład gnilny mięsa“,

4) w art. 19 w ust. 1 po wyrazach „w kraju“ wstawia się wyrazy „jak również sprawdzania badania, wymienionego w art. 15 ust. 2“; w tymże artykule dodaje się po ustępie pierwszym nowy ustęp następującej treści:

„Opłaty za sprawdzanie badania (art. 15 ust. 2) nie mogą przekraczać 25% opłat, pobieranych za badanie mięsa ze zwierząt, poddanych ubojowi w miejscowej rzeźni“;

5) w art. 21 skreśla się pkt. f); w tymże artykule po ustępie pierwszym dodaje się nowy ustęp o brzmieniu następującem:

„Minister Rolnictwa i Reform Rolnych określa sposób rejestrowania i zestawienia wynikó w urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa“;

6) w art. 32 w pkt. 2 po wyrazach „zbadania i oznakowania“ dodaje się wyrazy „albo sprawdzenia badania (art. 15 ust. 2)“.

Art. 2.

1) Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Opieki Społecznej.

2) Upoważnia się Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 361) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych późniejszemi przepisami prawnemi oraz ustawą niniejszą.

Art. 3.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie w 30 dni po dniu ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej

(—) I. Mościcki

Prezes Rady Ministrów

(—) A. Prystor

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) Bronisław Pieracki

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych

(—) Sew. Ludkiewicz

Minister Opieki Społecznej

(—) Hubicki.

2.

Rozporządzenie
Ministra Sprawiedliwości
z dnia 1 kwietnia 1933 r.

w sprawie wynagrodzenia adwokatów za wykonywanie czynności zawodowych.

(Dziennik Ustaw Rzeczyposp. Polskiej z dnia 6. IV. 1933 r. № 24, poz. 201)

Na podstawie art. 8 p. 3 prawa o ustroju adwokatury (Dz. U. R. P. z 1932 r. № 86, poz. 733) zarządzam co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1.

Adwokat pobiera od klienta honorarjum według umowy, w braku zaś umowy — według przepisów rozporządzenia niniejszego.

§ 2.

Wynagrodzenie należy się adwokatowi bez względu na wynik sprawy.

§ 3.

We własnej sprawie adwokat może żądać od strony przeciwnej, obowiązanej do zwrotu kosztów, tych należności, które przypadłyby adwokatowi, działającemu w charakterze pełnomocnika.

§ 4.

Umowa między adwokatem a klientem nie ma wpływu na wysokość kosztów prowadzenia sprawy, ulegających zasądzeniu od osoby, która według przepisów prawa obowiązana jest je ponosić.

§ 5.

Sąd podwyższy wynagrodzenie adwokata nie więcej jednak niż o 100% w sprawach zawiłych bądź wymagających zwiększonego nakładu pracy lub straty czasu adwokata, albo jeżeli adwokat prowadzi sprawę w zastępstwie więcej niż jednej osoby bądź przeciw kilku przeciwnikom.

§ 6.

W sprawach, nieobjętych przepisami niniejszemi lub do których przepisy niniejsze nie dadzą się zastosować, sąd określi wynagrodzenie adwokata, mając na względzie nakład pracy i czasu, wagę sprawy i wartość przedmiotu.

§ 7.

W razie nieusprawiedliwionego odwołania pełnomocnictwa lub w razie zrzeczenia się pełnomocnictwa przez adwokata z winy klienta należy się adwokatowi wynagrodzenie za instancję, w której odwołanie nastąpiło, oraz za instancje poprzednie.

W innych przypadkach ustania pełnomocnictwa należy się adwokatowi odpowiednie wynagrodzenie za wykonane czynności.

II. Sprawy cywilne.

§ 8.

Podstawą wynagrodzenia w postępowaniu spornem jest wartość przedmiotu sporu, a w postępowaniu egzekucyjnem — wartość egzekwowanego roszczenia.

§ 9.

Jeżeli podstawa wynagrodzenia oszacowaniu na pieniądze nie podlega, lub przepis paragrafu doprzedzającego nie wystarcza do jej określenia, sąd określi wynagrodzenie adwokata, kierując się zasadami wyrażonemi w § 6.

§ 10.

W razie zmiany w toku postępowania wartości, stanowiącej o podstawie wynagrodzenia, bierze się pod uwagę wartość zmienioną, począwszy od instancji następnej.

§ 11.

Zasadnicze wynagrodzenie wynosi przy wartości:

1.	do 150 zł. włącznie	15 zł.
2.	ponad 150 zł. do 250 zł. włącznie	25 zł.
3.	ponad 250 zł. do 500 zł. włącznie za pierwsze 250 zł.	25 zł.
	od nadwyżki za każde rozpoczęte 50 zł.	5 zł.
4.	ponad 500 zł. do 1 000 zł. włącznie: za pierwsze 500 zł.	50 zł.
	od nadwyżki za każde rozpoczęte 100 zł.	8 zł.
5.	ponad 1 000 zł. do 5 000 zł. włącznie:	
	za pierwsze 1 000 zł.	90 zł.
	od nadwyżki za każde rozpoczęte 100 zł.	6 zł.
6.	ponad 5 000 zł. do 10 000 zł. włącznie:	
	za pierwsze 5 000 zł.	330 zł.
	od nadwyżki za każde rozpoczęte 100 zł.	3 zł.
7.	ponad 10 000 zł. do 50 000 zł. włącznie:	
	za pierwsze 10 000 zł.	480 zł.
	od nadwyżki za każde rozpoczęte 1 000 zł.	20 zł.
8.	ponad 50 000 zł. do 100 000 zł. włącznie:	
	za pierwsze 50 000 zł.	1 280 zł.
	od nadwyżki za każde rozpoczęte 1 000 zł.	10 zł
9.	ponad 100 000 zł:	
	za pierwsze 100 000 zł.	1 780 zł.
	od nadwyżki za każde rozpoczęte 1 000 zł.	5 zł.

Sprawy z pozwu.

§ 12.

Wynagrodzenie, przewidziane w paragrafie poprzedzającym, należy się adwokatowi za ogół czynności, związanych z prowadzeniem sprawy w pierwszej instancji, jako to: opracowanie i wnoszenie pism procesowych, udzielanie informacyj, przeglądanie akt, ogół korespondencji i konferencyj, obrona na rozprawie aż do wydania orzeczenia, kończącego tę instancję.

Jeżeli jednak wskutek orzeczenia instancji wyższej sprawa doszła do ponownego rozpatrywania w pierwszej instancji, adwokatowi należy się połowa wynagrodzenia zasadniczego za ponowne prowadzenie sprawy w tej instancji. Przepisu tego nie stosuje się w przypadku wznowienia.

§ 13.

Połowa zasadniczego wynagrodzenia za prowadzenie sprawy w danej instancji, lecz nie mniej niż 15 zł, należy się adwokatowi, jeżeli:

a) sprawa zakończyła się wyrokiem zaocznym

b) pozwany uznał na pierwszej rozprawie roszczenia powodowe,

c) postępowanie zostało zakończone ugodą stron na pierwszej rozprawie,

d) sąd odrzucił pozew na pierwszej rozprawie z powodu niedopuszczalności drogi procesu cywilnego, niewłaściwości sądu, istnienia sporu sądowego o to samo roszczenie między temi samemi stronami, powagi rzeczy osądzonej, braku zdolności procesowej powoda, braku jego ustawowego zastępstwa lub upoważnienia zastępcy do prowadzenia sprawy,

e) nie później niż na pierwszej rozprawie powód cofnął pozew lub strona zrzekła się środka odwoławczego.

§ 14.

30% zasadniczego wynagrodzenia, lecz nie mniej niż 15 zł, otrzymuje adwokat w postępowaniu nakazowem, w którem nie doszło do rozprawy oraz w postępowaniu pojednawczem (art. 392 k. p. c.).

25% zasadniczego wynagrodzenia, lecz nie mniej niż 10 zł, otrzymuje adwokat w postępowaniu upominawczem, jeżeli nie doszło do rozprawy.

Jeżeli w postępowaniu nakazowem lub upominawczem na skutek zarzutów lub sprzeciwu doszło do rozprawy, wynagrodzenie adwokata, oznaczone w ustępach poprzedzających za czynności w tem postępowaniu, będzie zaliczone na wynagrodzenie, należne za tę instancję.

§ 15.

Za prowadzenie sprawy (§ 12) w trybie zażalenia należy się adwokatowi 25%, w trybie apelacji — 60%, w trybie kasacji — 75% zasadniczego wynagrodzenia.

§ 16.

Za prowadzenie sprawy przed sądem polubownym należy się adwokatowi wynagrodzenie jak za pierwszą instancję.

Sprawy egzekucyjne.

§ 17.

Za ogół czynności w postępowaniu egzekucyjnem należy się adwokatowi, jeżeli są prowadzone w pierwszej instancji lub u komornika:

1. przy egzekucji, toczącej się według przepisów o egzekucji z nieruchomości — 60% zasadniczego wynagrodzenia;

2. przy egzekucji przez przymusowy zarząd — 40% zasadniczego wynagrodzenia;

3. przy egzekucji innego rodzaju — 30% zasadniczego wynagrodzenia.

§ 18.

Za zastępstwo przy przetargu nieruchomości oraz na terminie dla załatwienia zarzutów przeciw planowi podziału sumy, uzyskanej z egzekucji, prowadzonej według przepisów o egzekucji z nieruchomości i przez zarząd przymusowy, należy się adwokatowi wynagrodzenie osobne w wysokości 10% zasadniczego wynagrodzenia.

§ 19.

Za prowadzenie sprawy egzekucyjnej w trybie zażalenia należy się adwokatowi za każdą instancję 25% zasadniczego wynagrodzenia.

Sprawy upadłościowe.

§ 20.

W postępowaniu upadłościowem, w postępowaniu zapobiegającem upadłości i w postępowaniu ugodowem sąd określa wynagrodzenie adwokata za czynności kuratora, syndyka, zarządcy masy upadłościowej, nadzorcy sądowego, zarządcy ugodowego, w zależności od nakładu pracy i straty czasu, w kwocie nieprzekraczającej jednak 3 000 zł miesięcznie.

Jeżeli kilka osób pełni funkcje wymienione w poprzedzającym ustępie, każdej z nich należy się wynagrodzenie oddzielne.

Przepisu §-u 5-go niniejszego rozporządzenia nie stosuje się.

Za prowadzenie poszczególnych sporów i egzekucyj w imieniu masy należy się adwokatowi odrębne wynagrodzenie.

W przypadkach, gdy prawo nie przewiduje określonych terminów zarządu masą, sąd może odmówić wynagrodzenia za poszczególne miesiące, jeżeli uzna, że czas trwania zarządu był dłuższy, niż wymagały tego okoliczności sprawy.

III. Sprawy karne.

§ 21.

W sprawach karnych wynagrodzenie adwokata zależy od charakteru sprawy, ilości i jakości włożonej pracy i czasu oraz celowości przedsięwziętych czynności.

Najniższe wynagrodzenie, obejmujące zasadniczo ogół czynności, związanych z obroną sprawy w jednej instancji, wynosi:

w postępowaniu przed sądem grodzkim	15 zł.
w postępowaniu przed sądem okręgowym	30 zł.
w postępowaniu przed sądem apelacyjnym	50 zł.
w postępowaniu przed sądem Najwyższym	75 zł.

IV. Wydatki.

§ 22.

Adwokatowi należy się zwrot opłat pocztowych, telegraficznych i telefonicznych i innych wydatków, które wyłożył przy wykonywaniu zlecenia.

§ 23.

W razie wyjazdu do innej miejscowości, na zlecenie klienta, adwokatowi należy się prócz zwykłych stawek wynagrodzenia, zwrot kosztów podróży oraz wynagrodzenia specjalne.

Wynagrodzenie specjalne wynosi najmnie 50 złotych za każdy rozpoczęty dzień.

V. Przepisy końcowe.

§ 24.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu ogłoszenia.

§ 25.

W sprawach, będących w toku stosuje się przepisy rozporządzenia niniejszego, o ile wynagrodzenie adwokata nie zostało mu już przyznane przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 26.

Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego traci moc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 13. lutego 1933 r. w sprawie wynagrodzenia adwokatów za wykonywanie czynności zawodowych (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 77).

Minister Sprawiedliwości:

(—) Czesław Michałowski.

3.

Zarządzenie

Wojewody Śląskiego

z dnia 1. kwietnia 1933 r.

w sprawie wyznaczania i zwalniania organów urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa.

(Gazeta Urzędowa Województwa Śląskiego z dnia 15. IV. 33 № 13).

Na zasadzie postanowień §§ 28 i 30 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 31. grudnia 1928 r. (Dz. U. R. P. № 3 z 1929 r. zarządzam, co następuje:

§ 1.

Wyznaczanie lekarzy weterynaryjnych, oglądaczy zwierząt rzeźnych i mięsa względnie oglądaczy mięsa na obecność włośni (trychinoskopistów) na stanowiska organów urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa, jak również wyznaczanie zastępców wyżej wymienionych organów w obwodach badania położonych na obszarze Województwa Śląskiego uzależnia się od uprzedniego uzyskania zgody Urzędu Wojewódzkiego.

Uzależnienie to od zgody Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego odnosi się również do zwalniania wymienionych organów jak również do podziału i tworzenia nowych obwodów badania.

§ 2.

Właściwa władza samorządowa przedkładając Urzędowi Wojewódzkiemu w drodze służbowej odpowiednio umotywowany wniosek w sprawie zatwierdzenia wybranego na dane stanowisko kandydata(tki), winna dołączyć dokumenty osobowe wraz z życiorysem danego kandydata(tki) załączając jednocześnie podania wszystkich kandydatów(tek) ubiegających się o to stanowisko.

§ 3.

Objęcie stanowiska i wykonywanie czynności urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa, względnie badania mięsa na obecność włośni nastąpić może dopiero po zatwierdzeniu przez Urząd Wojewódzki Śląski odnośnego kandydata(tki) na proponowanem stanowisku organu urzędowego badania.

§ 4.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Gazecie Urzędowej Województwa Śląskiego. Równocześnie uchyla się tut. zarządzenie z dnia 20. lutego 1929 r. L: Ad. 1563/15 (Gazeta Urzędowa Woj. Śl. Nr. 6).

Wojewoda Śląski:

w z.

(—) Dr. Saloni,

Wicewojewoda.

4.

Ogłoszenie.

Zatwierdziłem dziś w charakterze honorowych ławników gminy Świętochłowice pp. Karola Hawełkę, Józefa Hornika, Antoniego Popiołka, Wilhelma Koepego, Franciszka Szopę i Jana Kamińskiego.

Świętochłowice, dnia 22 maja 1933 r.

Starosta i Przewodniczący
Wydziału Powiatowego

(—) Szaliński.

5.

Ogłoszenie.

Panu Naczelnikowi Gminy i Urzędu Okręgowego w Orzegowie udzieliłem urlopu wypoczynkowego na czas od 22. V. — 30. VI. 1933 r.

Zastępstwo powierzyłem ławnikowi p. Janowi Szewczykowi.

Przewodniczący
Wydziału Powiatowego

(—) Szaliński.

KOMUNIKATY

6.

Starostwo Świętochłowickie.

Nr. 0:—35/32

Na terenie powiatu świętochłowickiego przeprowadzone będą prace miernicze.

Ewentualne szkody w kulturach, poczynione przez personel dokonywujący pomiary, zgłoszone po oszacowaniu przez Komisję do Województwa, pokryte będą w myśl obowiązujących przepisów.

Odbito w drukarni Konrad'a Leksan'a Świętochłowice, ul. Bytomska, Nr. 23 — Telefon 11-10